

have Løjlighed til at gøre det eventuelle Udvalg bekendt med denne Indberetning, hvoraf jeg her har nævnt enkelte Ting. Skønt jeg kun har haft grumme kort Tid til at læse den igennem, forekommer det mig, at paa ikke faa Punkter ville de Erfaringer, som denne Videnskabsmand har gjort, og de Forslag, som han stiller paa Grundlag af disse Erfaringer, imødekomme de Ønsker, som Udvalget i Fjor udtalte. Jeg haaber derfor, at disse Erfaringer, som vi altsaa nu have gjort paa selve Stedet, hvor Laksegaarden er, ville hjælpe til, at vi kunne komme ud over de Vanskeligheder, som hidtil have forhindret os fra at komme til et Resultat i denne Sag.

R. Hansen: Naar jeg, sidste Gang jeg havde Ordet, udtalte, at det endnu ikke var klart bevist, om Laksen ynglede i Gudena, havde jeg jo god Grund til at udtale mig saaledes, for det var i Virkeligheden ogsaa et Faktum. I alt Fald var det et Faktum, da vi Medlemmer af Udvalget i Fjor vare derovre paa Rejse for at undersøge Forholdene i disse Farvande. Da vi paa denne Rejse kom om Bord paa Skibet, var der en Videnskabsmand, en Kandidat, og han havde en lille Kasse, og i denne Kasse havde han to Fisk, nogle meget smukke Fisk; den ene var en Ørred, sagde han, og den anden var en Laks. Da vi saa kom sammen med Fiskerne oppe ved Randers Fjord, bleve disse to Fiske jo præsenterede for Fiskerne, for at de skulde udtale sig om, hvad det var for nogle. Saa sagde alle Fiskerne som een: Det er Ørreder begge to, den, som Videnskabsmanden kaldte en Laks, sagde Fiskerne var en Krogørred. Da vi saa kom til Randers, traf vi sammen med de Randers Fiskere, og de udtalte sig lige saadan. Der var ogsaa mødt Fiskere oppe fra Gudena, og de udtalte sig alle sammen i samme Retning; den Fisk, som Videnskabsmanden kaldte en Laks, sagde de praktiske Fiskere var en Krogørred. Nu vare de tilsyneladende ens af Udseende. Men der var maaske en lille Forskel.

Jeg skal imidlertid bemærke, at efter de Oplysninger, vi indfangede paa denne Rejse, er jeg noget tilbøjelig til at tro, at den paagældende Videnskabsmand havde Ret, at det i Virkeligheden var en Laks. Hvis Tinget vil skænke mig Opmærksomhed en lille kort Tid, kunde det maaske være, at jeg kunde give et lille Bidrag til denne Fisks Levevis og Gang i Aen. Der er vist meget, som tyder paa, at naar denne Fisk gaar op i Aen, er den gold, men at den saa opholder sig i Ferskvand i en Tid

af 8—9 Maaneder og saa udvikler sig, saaledes at den bliver, hvad man kalder moden, og saa faar den en helt anden Kulør, saa den kommer til at ligne en Ørred i den Tid, den er moden. Det er ikke umuligt. Jeg skal her anføre, at jeg i Fjor læste et Værk — jeg fik for Resten det Værk af det ærede Medlem fra Tisted (Trolle), og det angik de Undersøgelser, som man havde foretaget i Tyskland. Der lever Laksen særlig i Rinen, og der er der to Laksearter. Den ene, der kaldes Vinterlaks, er gold, men fed, medens den anden, der kaldes Gydelaks, er mager, men har Forplantningsdygtighed. De ere ogsaa forskellige i andre Henseender; de have saaledes forskellige Farver, som jeg før har antydnet, men Videnskabsmændene i Tyskland ere komne til det Resultat, at det i Virkeligheden er een Fisk. Denne gaar op om Vinteren — den begynder dermed i December og gaar saa navnlig op i Januar og fortsætter dermed i Februar og Marts. Naar den gaar op, er den gold, men i det ferske Vand begynder dens Kønsredskaber at udvikles; men den bliver samtidig magrere og magrere, og dens Kød bliver mindre velsmagende, og saa skifter den Farve, og bliver, hvad man kalder Gydelaks, og lægger sine Æg i September—Oktober—November.

Hvis dette er saa, og det antager jeg, saa er det et klart Bevis for, at vi maa have den Lov, som vi her ere ved at behandle, saa at Fiskerne kunne faa Lov til at fange den store værdifulde Fisk, naar den kommer første Gang om Vinteren. Paa den Tid er den dobbelt saa meget værd som om Sommeren. Kødet er mere fint og velsmagende, om Sommeren er den mager og langt mindre værd.

Naar den højtærede Landbrugsminister er bange for, at naar vi faa en kortere Fredningstid og bedre Fiskeredskaber, vil det gaa ud over Fiskebestanden, tror jeg ikke, at den højtærede Minister behøver at nære Frygt derfor. Jeg vilde nødig være med til at give en Lov, som kom til at gaa ud over vor Fiskebestand, men jeg nærer slet ingen Frygt i saa Henseende. Jeg er sikker paa, at ogsaa naar vi faa bedre Redskaber og en anden Fredningstid, skal Fiskebestanden nok holde sig. Jeg er nærmest tilbøjelig til at mene, at kunne vi faa en god Udklækningsanstalt for Ørred, ville vi kunne faa vor Fiskebestand betydelig forøget, thi det er oplyst, at naar man sætter Yngel ud derfra, kommer der i Reglen 60—80 pCt. til Nytte, medens kun 4—5 pCt. komme til Nytte, naar Fisken lægger sine Æg paa naturlig Maade.